

zboží uložil stranou, avšak Absolon již pro ně nepřišel. Že z předložených nepočítaných řetízků, náramků a pod. několik kusů chybí, na to přišel dotyčný obchodník vždy až při inventuře. Ale se džbánem se chodívá tak dlouho pro vodu, až se ucho utrhne, a tak se jednou stalo, že Absolona někde natchytali, při čemž všechno prasklo.

V úterý zodpovídal se Viktor Absolon před senátem vrchního rady Vávry ze zločinu krádeže a přestupku falešného hlášení a Josef Holeček ze zločinu podílnictví na krádeži. Ličení samo — typický mlýn. Obžalování se plně doznali, státní zástupce navrhol odsouzení, obhájci dr. Emil Hartmann a dr. Jaroslav Mellan sháněli polehčující okolnosti, a nakonec vynesl soud rozsudek, kterým se Absolon, jenž byl mezitím odsouzen v Brně k osmiměsíčnímu žaláři, odsuzuje k doživotnímu trestu sedmi měsíci, ačkoliv podle trestního zákona na jeho činy jest sazba 5—10 let. Holeček byl odsouzen pro podílnictví na tři měsíce podmínečně.

Absolon jest osoba, která se již u soudu vyzná. Ulehčuje tím značné řízení, nezdržuje, nerozčiluje sebe ani ostatní. Když se jej jeden ze soudců ptal, zda Holeček věděl, když čekal před krámem, že on jde nějak divně nakupovat, odpověděl klidně: „To on viděl, že tam jdu něco nakupovat.“ — Inu, byl to, mlejn.

Psí pečinka.

(Krajský soud v Olomouci.)

Rolníku Fr. Perschovi ve Slánské u Rýmařova se ztratil krásný ovčácký pes. Pátral po něm dlouho marně, až četnictvo vyšetřilo, že psa zabil dřevorubec H. Hedwiger.

Zavolali proto Hedwigeru k soudu do Olomouce a věčně humorný v. r. Štrebl soudil ho jako samosoudce.

Hedwiger přišel do soudní síně kurážně s fajfkou v ústech, uklonil se jen nepatrně a před soudní stolicí se postavil hodně sebevědomě.

„Tak co, jak to bylo?“ táže se v. r. Štrebl.

„Prosím, slavné sode, to psisko mně přišlo do kocheně a vydělalo se mně na brambory. Tak sem dostal vztek, chetl sem poleno a třískl sem psisko po hřbetě, až schroml. Když sem viděl, že chróme, tak mně ho bylo léto a zabil sem je, aby se netrápilo.“

„No a dále?“

„No, pak sem si ho upekł a snědl.“

„S cibulkou nebo s česnekem?“

„No, vedi, to už nevím, ale pes je dobrý s cibulou i s česnekem.“

„A pochutnal jste si na něm?“

A Hedwiger začal labužnický pomlaskávat a olizoval se, jako kdyby byl právě polykal poslední sousto z čokla.

Soud odsoudil Hedwigeru na čtrnáct dnů žaláře nepodmíněně.

Falšoval jízdenku.

(Sedrie v Košicích.)

To již je tak v lidské povaze, že každý má největší radost, když může někoho a hlav-

ně úřady ošiditi, třeba by se jednalo o pár halérů. Správa železnic již dávno ví o této náklonnosti davu a proto břeje do svých služeb takové muže, kteří mají též kus detektivního talentu a nemilosrdně najdou a pokutují každého, kdo se svou jízdenkou spekuluje. Někdy se však erár pokutou nespokojí a případ projednává se pak ještě u soudu.

Podobný případ stal se Ladislavu Šelešovi ze Šomody. Snad jel za děvčetem, ale byl pátek a tak měl smůlu. Koupil si lístek do Čečejevic za 2.40 Kč, ale jel do Čestic, protože odtud měl blíže. Neoznámil to průvodčímu, ale na jízdence vyškral dost nešikovně jméno Čečejevice, aby nebylo čitelným. Když však v Česticích vystupoval a odevzdal svůj lístek průvodčímu, jak to na některých drahách bývá zvykem, chopil jej tento za rameno a už jej nepustil. Nepomohlo ani 10 Kč pokuty, kterou musil zaplatiti místo doplatku 40 halérů. Jízdenka je veřejná listina a její poškození s úmyslem způsobiti státnímu podniku škodu je kvalifikováno jako zločin.

Proto musil býti Šeleš odsouzen i přes polehčující okolnosti na šest měsíců žaláře podmínečně na dva roky. —ij—

Z CIZINY

Když si manžel netroufá.

Některí manželé jsou hrozní dobráci. Ale aby dobráctví některého šlo tak daleko, jako v případě, který v těchto dnech byl předmětem soudního líčení před okresním soudem ve Vídni ve Favoritech, to zde snad ještě nebylo. Nicméně věc se skutečně udála tak, jak ji vyličíme a nutno tedy tomu chtěj nechtěj věřiti.

Šlo o žalobu pomocného dělníka Karla H. proti jeho manželce a jejímu spoluvinníku pro cizoložství. Dle jeho tvrzení porušila jeho manželka manželskou věrnost způsobem přímo neslýchaným. Na otázky soudcovy žalující manžel vyprávěl:

„Byl jsem se ženou jednou v neděli v hostinci. Znenadání přisedl k našemu stolu cizí člověk a začal se s mnou ženou baviti. Mne si vůbec ani nevšimnul. Já jsem nic neříkal, ale zamrzelo mne to. On hned mé ženě poručil čtvrtku vína a hned na to za ni zaplatil. Potom se k ní začal náramně něžně chovat a když jsme potom šli domů, šel s námi.“

Soudce: „Vy jste asi zas nic neříkal?“

Žalobce: „Ba ne, já jsem mu to přísně zapověděl, aby s námi domů nechodil, ale on mne neposlechl.“

Soudce: „Človče, proč jste ho tedy nevyhodil? Nejste přece povinen trpěti, aby do vašeho bytu šel s vámi cizí člověk!“

Žalobce podívá se po očku na spoluobžalovaného Františka F., změří si jeho o dvě hlavy vyšší postavu a jeho široké dlaně, a praví ostýchavě: „Jo, ono to nešlo.“

Manželka žalobcova na otázky soudcovy praví: „To všechno, co tady můj muž vyprávuje, není pravda. On v tom hostinci už měl špičku a když už měli zavírat, povídal, že je to škoda, že ten pán musí v dešti jít sám do-